

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24229/2024
20.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Владиславе Милићевић, Јасминке Обућина, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Михаиловић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Сања Главонић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3211/24 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 20.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3211/24 од 10.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3211/24 од 10.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2681/23 од 05.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да заоставштину пок. ГГ представља право својине са уделом од $\frac{1}{2}$ на стану бр. ..., по структури двособан, површине 59 м², на шестом спрату зграде бр. ..., улаз ..., у Ул. ... у Београду, на кп.бр. .. КО Вождовац, број зграде 1, уписан у ЛН бр. ..., што је тужена дужна да призна и трпи да се ово право својине упише у јавној књизи РГЗ и да пресуда представља доказ о заоставштини пок. ГГ. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 372.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3211/24 од 10.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за наканду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23-други закон). О праву тужилаца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а тиче се примене одредбе члана 180. став 2. Закона о породичним односима. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да се, код чињеничног утврђења, ради о откупу првог стана (у Призрену) из друштвене својине, односно по нетржишној цени, који је замењен за предметни стан једнаке вредности, те да је пок. ПГ дала своју сагласност за замену станова, чиме је располагала својом половином сувласничког удела, на начин да је прихватила размену стана у Призрену за предметни стан у Београду, због чега супружници имају право својине у једнаким уделитема, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући ово у виду, као и да тужена у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на коме је заснована судска одлука, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 13.06.2016. године, а вредност предмета спора је 3.000.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић